

Grana koja gleda vodu

U svakom svojem godu
utanačeno sam bio uvjeren
u to da sam
uvijek sebi najtoplija ruka.

Samoća ima prirodu vatre;
dobar sluga, zao gospodar.
Nikada ne uspijem odliti
stranu između toga dvoga.

Ima stablo uz mostić,
a pod mostićem potočić.
Potočić ima staklastu površinu,
a stabalce pruženu granu.

Ova grana gleda vodu
što ispod nje preživljava.
Umoran od jahanja mrtvog
konja, do nje sjednem.

I povedem monolog u
dvoje – ja, sa mnom.

Bruno Vlahović